5. Akcent *ostry* może stać równie na krótkich zgłoskach, jak na długich, *przeciągły* zaś tylko na długich z natury, nie przez następstwo, np. *καλός, φίλος(ί), ἄνθρωπος, ἀνθρώπου; χρῆμα, σῶμα, πρᾶγμα,* przeciwnie *τάγμα* (*α* z natury krótkie).

6. *Ostry* wtenczas tylko na trzeciéj od końca stać może, kiedy ostatnia jest krótka i ani nawet przez następstwo nie długa, np. *ἄνθρωπος,* przeciwnie *ἀνθρώπου.*

7. *Circumflex* wtenczas tylko na przedostatniéj stoi, i to koniecznie, kiedy ta przedostatnia z natury jest długa, a ostatnia krótka: Następstwo ostatniéj zgłoski nie czyni długą, a nawet *ῑ* i *ῡ* przed *ξ* i *ψ* za krótkie się uważają, np. *τεῖχος, χρῆμα, σῶμα, πρᾶξις, αὖλαξ* (G. *ἄκος*), *χοῖνιξ* (G. *ἴκος*), *φοίνῑξ* (G. *ῑκος*); ale *θώρᾱξ* (G. *ᾱκος*) *Κύκλωψ.*

8. Jeśli więc ostatnia jest długa, albo przedostatnia krótka, a przedostatnia ma być akcentowaną, to taż przedostatnia musi mieć akcent *ostry,* np. *τείχη,* przeciwnie *τεῖχος; χώρων,* przeciwnie *χῶρος; τάττε, τάγμα, τάξις;* ale *πρᾶττε, πρᾶγμα, πρᾶξις.*

9. Jeśli ostatnia ma akcent, to w ogóle tylko *ostry,* np. *πατήρ, θήρ.*

Uwagi.

1. W dwóch razach zgłoska ostatnia, chociaż co do Iloczasu długą jest, pod względem akcentu za krótką się uważa:

a) kiedy ostatnia zgłoska kończy się na *αι* albo *οι,* np. *τράπεζαι, τύπτεται, γλῶσσαι, ἄνθρωποι, χῶροι.*

Wyjmują się jednak:

α, trzecia Osoba *Optat.* na *οι* i *αι*, np. *τιμήσαι, ἐκλείποι, ποιήσαι.* (Stąd formy, jak np. *παιδευσαι, φιλησαι,* trojako akcentowane być mogą: *παίδευσαι* jest *Imper. Aor. I. Med.; παιδεῦσαι* jest *Inf. Aor. I. Act.;* a *παιδεύσαι* jest III. Osoba *Optat. Aor. I. Act.* Podobnie *φίλησαι, φιλῆσαι* i *φιλήσαι; στῆσαι* jest albo *Inf. Aor. I. Act.* albo *Imper. Aor. I. Med., στήσαι Opt. Aor. I. Act.*);

β, Przysłówek *οἴκοι, domi,* doma; *οἴκοι* jest *Plur.* od *οἶκος* (domy);

γ, złożone z *Enklityk* na *οι*, np. *οἴμοι, ἤτοι* (złożone albo z *ἤ*, zaiste, albo z *ἤ*, albo).

b) w zakończeniach *ως* i *ων* Attyckiéj II. i III. Dekl.; w *Genit.* iońskim na *εω* Dekl. I., tudzież w iońskich formach Zaimków: *ὅτεῳ, ὅτεων,* uważa się *ω* za krótkie, np. *ἀνώγεων, φιλόγελως, ἄκερως, ἴλεως, ὑπέρπλεως, πόλεως, πόλεων, δεσπότεω, Ἰύγεω;* ale *ἀγήρως* powstałe z *ἀγήραος.*

2. Przedostatnia ma przeciw regule akcent *ostry* w *εἴθε,* oby, *ναίχι,* zaiste, i w złożonych z *Enklityk.*, np. *εἴτε, οὔτε, ὥσπερ, ἥτις, τούςδε.*

3. W następujących razach ostatnia nie ma *ostrego* (ad 9.), tylko *przeciągły:*

a) w kontrakcyi, jeśli z dwóch zgłosek ściągniętych pierwsza miała akcent, np. *τιμάω* = *τιμῶ, φιλέω* = *φιλῶ, ἠχόϊ* = *ἠχοῖ, αἰδόα* = *αἰδῶ.* Przeciwnie *ἑσταώς* = *ἑστώς, ἐάν* = *ἤν, δαΐς* = *δᾴς;*

b) na zakończeniu przysłówkowem *ως*, np. *καλῶς* od *καλός, σοφῶς* od *σοφός* (ale *φίλως* od *φίλος*). Także w Przysłówkach miéjscowych na *οῖ*, np. *Σφηττοῖ, Ἰσθμοῖ, Μεγαροῖ;*